

OONZEN NOABER, AREND-JAN TEN HOVE

Wee van de oale Boornsen hef em nich keand, 'n oalen Oarend-Jaan ten Hove. As gemeentearbeider was-e oaweral in Boorn bekeand en heel Boorn keanen em. 't Was 'n naa plezearig, goodlachs en tevreaden keerlke. Nich froaj groot van stuk, mear de oren roem bemetten en ne vootmoat, umgerekeerd eawen-redig met ziene lengte; loat hen.

Op nen oalen film oawer Boorn wördt-e ofgeschilderd as "De man die altijd werkt", en zo was 't ok. 't Milieu van Boorn dodertied, op peil holen. Met batse, bessem en 'n soort bakfietse peerdeköttel van de stroat opnemmen en de götten ankeren. 't

Met batse en bessem 't milieu van Boorn op peil holen...

Gung nich zo har, mear zo steudig vedan. Aaltied an 't weark en hee heuren en zag völ an de stroat. Vuur völ was-e ok inzetboar, as et mear handweark was. Zo vertöl-e oons vaake oawer et vee-verbraanden in 't Gemeenteveeld, an de weg noar Dealden. Grote geate greawen, woar de kadavers in gungen van de beeste dee an 't miltvuur dood mossen goan. " 'n Onmeunig smerig karwei en koold as't 's winters was, keerl en gin ean, wat koold.... how,.... slim, slim!"

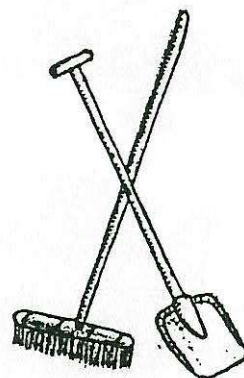
Hee vertöl van de weg opmaken in 't vuurjoar, sleute oetgreawen en kaanten meajen; van hier of doar beume en struuke vothouwen, woarbiej één van ziene möae nog wal ees met liemgerren wearken um veenken te vangen. Dat leste stun em naa, want Oarend-Jaan was nen vrommen, rechtveerdigen keerl.

In een van de huuze van " 't oale zeekenhoes" in 'n Es, woarvan de leu harren klaagd oawer 'n kapot berre, mos-e dat maankemeant met 'n paar spiekers verhelpen. Hee keump doar, gin meanske in hoes, mear hee kon der wal in. Hee kik zo ees wat roond en dan zöt-e doar 'n vearken in berre liggen. "Dat maak ik oe zo nich", zegt-e en trek de duure wier an. Allens wörden loaten vuur wat 't was.

As-e van 't weark wier kwam, gung-e voort gangs in 'n greunte-tuin of in 't blomenhöfke, dee der dan ok schier biejlagen. Völ earpel, roobeeten, stam- en stikbonen, grote bonen en sniejbonen, mooie dahlia's en nog völle meer verbouwen-e en 't ofval gung op 'n mothoop achter in 't laand. Biej 't stikbonen plukken gung-e finoal schoel achter de grote blaa. Dat was vuur oons jongs oet de buurte anleiding um em van nen ofstaand te bekogelen met smietearpel, earpel an nen lange peuntige stok, dee-j zó onmeundig wied konnen smieten. Ze snisteren duur de blaa, mear van Oarend-Jaan heurden wiej niks. Joa, éénmoal mear kwam-e tusken de blaa hen met 'n "Hee jongs nich doan" deer-e 't of.

Nen besten, zachten keerl, oonzen noaber. Kippen en kniene heel-e ok. Zekskes vol melk-diesel en breeblaa roppen-e doarvuur beij mekaar. 's Zoaterdaagens mos-e 'n luk meer anhalen en dan mos de zeajse der an te pas kommen. Now har-e den nich en doarum kwam-e biej de noodnoabers (op ne goo hoonderd meter ofstaand) um zeajse en pikstrik te lenen. As ik doar an deanke mök nog lachen. Hee vreug en vertöl met anlöpkes en maken meestal de zinnen nich of, woarduur zo ongeveer het volgende te heuren völ: "Diena (wat mien moo was), wa'k vroagen wol en leegen nich, zol ik öa.... vuur geald en goo weure nog efkes de öa.... öa.... ach doe wee's wal, können lenen"? Mien moo wust 't wal wat-e dan bedoelen en zear: "Joawal, ie weet 't spul wal te hangen, nemt 't mear met". Zo gung dat vroagerjoaren, met weinig weure wus ie genog te zeggen. Ie kennen mekaar.

Vriejgaagens 's oavonds, zo tegen 'n uur of zeuwen, kwam-e der efkes biej oons achterhen kieken um koffie te dreenken en 'n luk te keueren. In zien hoes konnen ze em dan nich broeken, want de kamer, de kökken en de biejkökken mossen an kaant maakt wörden. De cocosmatten gungen oawer 'n kloppoal en plaanke met deksel van 't huuske wörden schoerd. Doar leup-e mear in de weg. Wiej veunden dat aaltied 'n plezeerig uur, want zo heurden ie an de Zeanderse kaant van Boorn ok nog ees, wat der zich zoal in 't melbuulendorp ofspöllen. Gin weareldschockend niejs, mear toch, en.... de maneare woaröp de verhalen wörden brach. Met 't neudige stönnen en knöarren, met hötte en stötte en halve zinnen met anlöpkes, kwammen de verhalen lös. As-e dan good op 'n proatstool zat, vergat-e de tied. En wiej mear vroagen, hoe dit of dat ok al wier was. Wiej harren de meeste

verhalen al wal vaker heurd, mear as 't zo tegen achte leup, wollen wiej em nogwal ees wat an de proat hollen. Tot-e verschrikt op de klokke keek. Hee was al wied oawer tied, sprung midden in 't verhaal op en benen op de kökken an.

Een van ziene geuren en kleuren verhalen spöllen zich of, dow-e met de tonnenwaage 's morgens vroege roond gung. Vuur zeuven uur mossen ze der met van de stroate of wean. De volle pleetunnekes ophalen en de schonen bieje de leu wier achterhen zetten. Eén meanske zinnen dat gedoo nich. Zee wol absloet eur "eigen" tunneke wierum hebben. 't was de vrouw van 'n oalen postdirecteur, dee naa wat vuur 't gat te beenden en gin keender har.

Ondaanks 't gemoster en forteren, van 'n eigen tunneke kwam niks. De keerls deuden gewoon wat ze doon mossen; ophalen, umkiepen in de tonnenwaage en dan ne schone tonne wier ofleaweren. Zee nam et nich. Witteveen, 'n directeur van gemeentewearken wörden inschakeld. De keerls mossen op rapport kommen. Hee keanen 't meanske ok wal; ze harren em op de haand. Der wörden gin onregelmoatigheden constateerd en 't tunnekes ophalen gung wier op 'n zölfden voet vedan.

't Har de preant nich hölpden, mear zee zochten 't now hogerop. 'n Paar wekke later, wörden der op 't gemeentehoes tegen de roeten tikt. De keerls zollen bieje de burgemeester kommen. Pette onder 'n aarm, de keerls noar binnen. "Joa Heren", hee har klachten kregen van dat meanske van 'n postdirecteur en wat of dat now precies wal was met dat tunneke.

Dow zetten Oarend-Jaan zich schrap, 't mos der mear oet. "Meneer de burgemeester, öa... tegen oe gezegd, öa... wat mean ie wat dat meanske mankeert"? "Nee, Ten Hove, zeg het eens". "Dat meanske mankeert 'n half dozien jongen". "Nou... je gunt haar nogal wat" en hee dreait zich um. "Heren jullie kunnen je gang wel weer gaan". Ze zetten de pette wier op en rechtop gungen ze 't gemeentehoes oet. En wier gung 't zo 't gung en bleef 't zo 't was, allens bieje 't oale.

Echte Boornse dorpsfiguren oet dee tied, bint der rechtevoort nich mear. Peerdeköttel veen ie der vandaag an 'n dag ok nich. Hoondenstront ligt der oaweral meer as zat. 't Spölt now blikboar nich meer met, 't wordt oawer 'n kop kekken. Klean grei, 't smit nich wat op. Mear steenken doat ze nog aaltied, benaamd a-j der in trapt.

Leu as Arend-Jan ten Hove, wieje könt ze nich missen.

Johan G.J. Kwast.

An het weark ken ieje de vakleu.